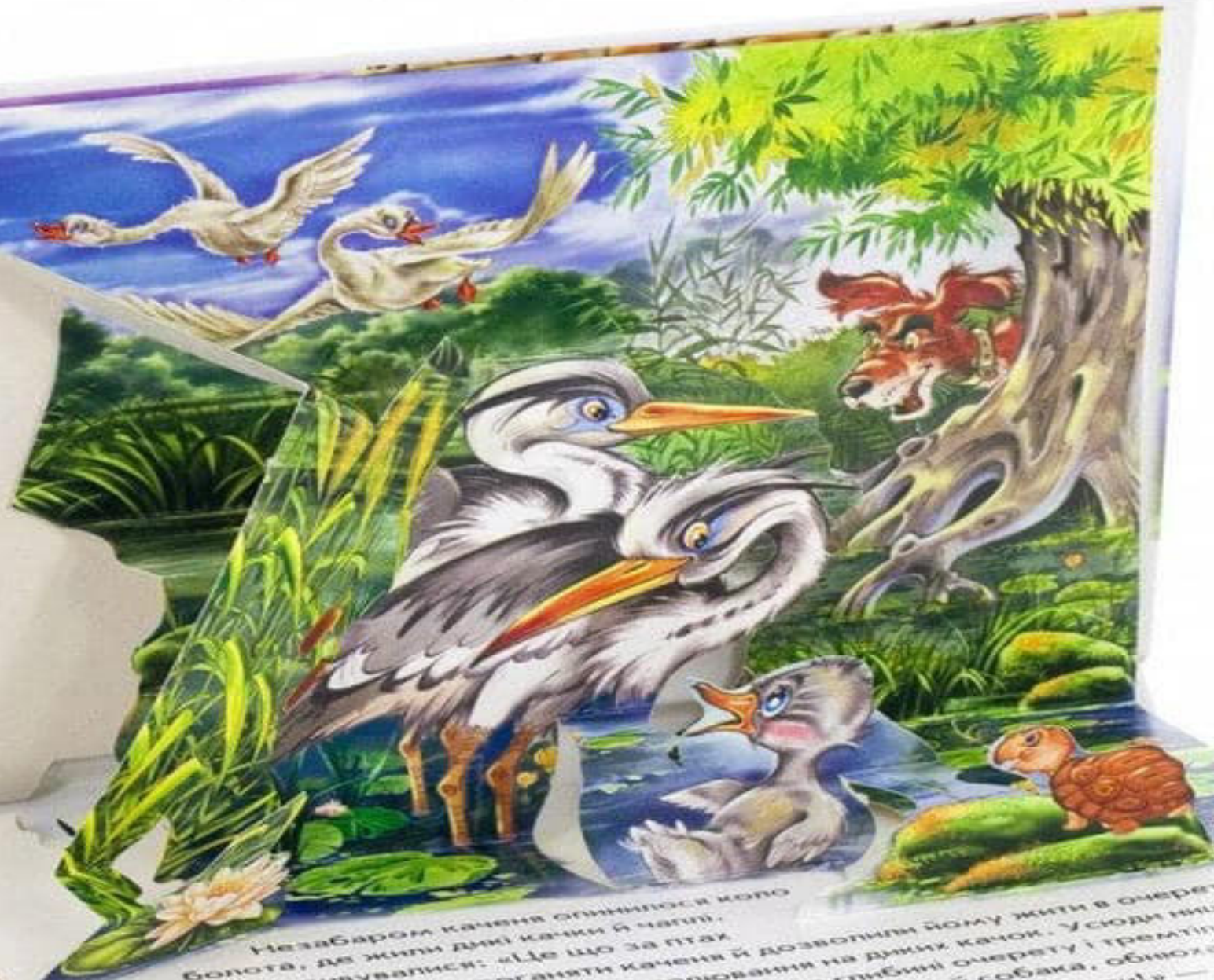




Одного разу весною на пташнику мама-качка знесла яйця. День у день вона терпіваче висиджувала їх. І врешті з яєць випупилися жовті пухнасті каченята. Але одне маля виявилось зовсім не схожим на решту. Воно було сіре, з довгою шияю, велике й незграбне. Мешканці пташника відразу почали зле ставитися до нього. «Завелике!» — казали одні. «Яке потворне! Дивитися бридко!» — мовили інші. — Воно веселе й добре, а плаває краще за всіх! — захищала його мама-качка, проте її ніхто не слухав. Качки й кури сміялися з нього. Боявше ципали та дзьобали. Усі, навіть брати й сестри, проганяли його: «Яке гідке каченя, хоч би тебе кішка з'їла!» Врешті каченя не витримало образ і кинулось геть із пташника...



Незабаром качена опинилася коло болота, де жили дикі качки й чаплі. Вони дуже здивувалися: «Де що за птах такий?» Але не стали проганяти каченя й дозволили йому жити в очеретах. Одного разу на болоті почалося полювання на диких качок. Усюди нишпорили пси, гриміли постріли. Каченя заховалося в глибині очерету і тремтіло від страху. Аж раптом на нього вискочив мисливський собака, обнімав і... побіг далі. «Я такий бридкий, що навіть собаці огидно мене кусати!» — вирішило каченя і згодом подалося далі. Увечері воно набрело на хатинку, де мешкала стара бідна жінка. У старенької вдома жили курка й кіт.



Бабуся сприйняла каченя за дорослу качку
і зраділа: «Отепер у мене буде ще й качечка!»
Проте улюбленці хазяйки поставилися до каченяти недовірно.
— Чи вмієш ти нести яйця? — спитала курка.
— Ні, — похитало головою каченя.
— А вигнати колесом спинку й муркотати? — поважно поцікавилася кіт.
— Зовсім не вмію, — зітхнуло каченя.
— Яке ти невдапе! — зневажливо закудкудакала курка. — Якщо хочеш
догодити господині — неси яйця.
— Так я ж не вмію! — засмутилося каченя.
— Тоді тобі краще піти з нашого дому, — заявили кіт і курка.
І каченя пішло від них. Воно оселилося вдалині від усіх біля невеличкого озера.